

Nr. 8, sparekasselovens § 12.

Paragraffen omhandler de nærmere regler for aflæggelsen af sparekassernes årlige regnskab.

Som anført i de indledende bemærkninger har man foreslået en deling af obligationsbeholdningen i en likviditetsbeholdning og en anlægsbeholdning. Den del af obligationsbeholdningen, der medregnes ved opgørelsen af sparekassens i § 10, 1. stk., omhandlede likvide midler, skal herefter i årsregnskabet opføres til dagskurs, eller for så vidt det drejer sig om obligationer, der ikke er genstand for offentlig kursnotering på Københavns fondsbørs, til deres skønnede værdi på afslutningsdagen. Disse papirer må påregnes gjort til genstand for køb og salg og kan derfor efter forslaget også i årsregnskabet kun optages til dagskurs. Den nugældende lovs bestemmelser, hvorefter sådanne obligationer ved bedømmelsen af likviditeten beregnes efter dagskurs, men i årsregnskabet kan opføres efter gennemsnitskurs, må anses for uheldige.

En sparekasses øvrige obligationer, der må betragtes som anlægspapirer og derfor må forventes at kunne forblive i sparekassens besiddelse, til de indfries eller i hvert fald til et tidspunkt, hvor sparekassen kan sælge uden at skulle konstatere tab, vil derimod efter forslaget § 12, stk. 3, hvis sparekassen ikke ønsker at optage papiret til dagskurs, kunne optages til anskaffelsesværdien. Forslaget åbner således sparekasserne mulighed for at anvende enten dagskurs eller anskaffelseskurs på denne del af obligationsbeholdningen; den enkelte sparekasse må herefter træffe sit valg mellem disse muligheder og i regnskabet anføre, hvilken opgørelsesmåde der er anvendt, men det bør efter udvalgets mening ikke tillades den enkelte sparekasse at anvende andre, ej heller lavere kurser end i forslaget angivet.

Af praktiske grunde har man foreslået, at obligationer af samme art (henhørende under samme afdeling, serie og rentefod) opføres til en fælles gennemsnitskurs, idet det er uhensigtsmæssigt, at en sparekasse, der på forskellige tidspunkter har erhvervet ensartede papirer, opfører hver enkelt obligation til den kurs, hvortil den er erhvervet. Gennemsnitskursen må, ligesom det er foreskrevet for forsikringselskaberne, beregnes under hensyn til størrelsen af de obligationsposter, der er indkøbt til de i beregningen indgåede anskaffelseskurser.

For obligationer, som på det tidspunkt da en sparekasse første gang benytter sig af adgangen til anvendelse af anskaffelseskursen, har været optaget på et tidligere årsregnskab, betragtes den kurs, til hvilken obligationerne var opført i det foregående årsregnskab som anskaffelsessprisen, idet det ikke er meningen, at sparekasser ved at gå over til anvendelsen af anskaffelsesspris skal kunne foretage en opskrivning af de obligationer, som på det tidspunkt er i deres besiddelse.

Såvel i paragraffens 2. som i dens 3. stk. er det fastsat, at obligationer ikke vil kunne optages i regnskabet til en højere kurs end den, hvortil de indfries. Dette behøver ikke nødvendigvis at være parikurs, idet visse papirer udtrækkes til en højere værdi end pari.

Stk. 5 omfatter andre værdipapirer end obligationer, således aktier og andelsbeviser, og angiver, at disse altid skal opføres til den aktuelle værdi på dagen for regnskabets afslutning.

Stk. 6 svarer til den nugældende bestemmelse om den regnskabsmæssige placering af kursgevinst. Således foreslås det, at udtrækningsgevinst og hermed ligestillet gevinst som hidtil vil kunne tages til indtægt over driften, medens anden kursvinding henlægges til en kursreguleringsfond, der, så længe sparekassens øvrige reserver ikke er opbrugt, kun må anvendes til afskrivning af kurstab. Kursreguleringsfonden vil som hidtil være at betragte som egenkapital. For sparekasser, der benytter den i forslaget § 3 under b. nævnte adgang til at opføre en del af sin obligationsbeholdning til anskaffelsesspris, vil kursreguleringsfonden blive af væsentlig mindre betydning end tidligere.

Stk. 7. Bestemmelsen omhandler lån, der ydes til kurser under pari.

Under hensyn til, at en vis del af det af sparekasserne beregnede provisionsbeløb kan betragtes som en egentlig driftsindtægt, idet den er vederlag for arbejde og omkostninger i forbindelse med lånets stiftelse, kan efter forslaget en passende del af kursforskellen — dog ikke udover 3 pct. af lånets pålydende — tages til indtægt på driftsregnskabet for det år, hvori det pågældende lån er stiftet.

Resten af provisionen skal efter forslaget opføres på en særlig reguleringskonto, som ikke henhører til sparekassens egenkapital.

Ud fra det synspunkt, at denne del af provisionen må anses for forudbetalt rente, er der i forslaget optaget bestemmelse om, at reguleringskontoen årlig kan nedbringes med et beløb beregnet under hensyntagen til lånets tilbageværende løbetid, således at en sådan del af reguleringskontoen overføres som indtægt i hvert enkelt af de år, hvori lånet løber.

Stk. 8 indeholder bestemmelse om, at de foran anførte regler ikke omfatter lån, som af sparekassen kan opsiges med et varsel på højst 1 år til en termin, eller hvis rentefod er bevægelig efter sparekassens bestemmelse. Som anført i de indledende bemærkninger gælder de foran anførte synspunkter alene